RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 258.769 van 12 februari 2024
in de zaak A. 233.917/VII-41.862

In zake : 1. XXX
2. XXX
3. XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Pierre Robert
kantoor houdend te 1000 Brussel
Sint-Quentinstraat 3/3
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Orchideestraat 61A
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 18 juni 2021, strekt tot de cassatie van arrest nr. 254.651 van 18 mei 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 14.596 van 27 september 2021.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Benny De Sutter heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 december 2023.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Cedric D’Hondt, die *loco* advocaat Pierre Robert verschijnt voor de verzoekende partijen, en advocaat Emeline Willems, die *loco* advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Benny De Sutter heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verwerende partij verklaart op 30 oktober 2020 de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet) in hoofde van de verzoekende partijen ontvankelijk maar ongegrond.

De verzoekende partijen stellen hiertegen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 18 mei 2021 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep – actueel belang

4. Met een brief van haar raadsman van 23 november 2023 deelt de verwerende partij mee dat de verzoekende partijen een tijdelijk verblijfsrecht van anderhalf jaar hebben gekregen ingevolge een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Bij die brief is een kopie gevoegd van de beslissing van machtiging tot verblijf van 14 februari 2023. De verwerende partij werpt op dat de verzoekende partijen aldus “geen belang meer [hebben] bij het door [hen] ingediende beroep”.

Beoordeling

5. Uit de toekenning van een verblijfsrecht van anderhalf jaar ingevolge een aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat de verzoekende partijen geen belang meer zouden hebben bij het cassatieberoep tegen een arrest waarmee hun beroep tot nietigverklaring werd verworpen tegen een beslissing waarmee hun aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd bevonden.

6. De exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gebrek aan belang wordt verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

7. De verzoekende partijen voeren in een eerste middel, dat twee middelonderdelen omvat, de schending aan van de artikelen 9*ter* en 39/65 van de vreemdelingenwet, artikel 149 van de Grondwet en van de bewijskracht der stukken, vervat in de artikelen 8.11, 8.17 en 8.23 van het Burgerlijk Wetboek.

In het eerste middelonderdeel betogen de verzoekende partijen in wezen dat de motivering in het bestreden arrest niet dienend is en niet antwoordt op het aangevoerde middel. Met name wordt in het bestreden arrest niet gemotiveerd waarom een arts-adviseur, zonder specialist ter zake te zijn, zonder verwijzing naar medische bronnen of stukken, kan afwijken van de inhoud van een medisch attest van de gespecialiseerde, behandelende arts, in dit concrete geval een psychiater.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen miskent het principe van de bewijskracht van de stukken door te stellen dat de verzoekende partijen geen belang hebben bij hun grief. In het middel wordt duidelijk uiteengezet dat een specialist tot een andere conclusie zou zijn gekomen met betrekking tot de beschikbaarheid van de behandeling in het land van herkomst. De verzoekende partijen stellen in het middel dat de beoordeling van een adequate behandeling op een manifest foutieve wijze is beoordeeld door de arts-adviseur. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft het principe van de bewijskracht van de stukken miskend gelet op het feit dat de middelen van het verzoekschrift zijn vervormd en de Raad niet genoegzaam op de middelen heeft geantwoord.

In het tweede middelonderdeel verwijzen de verzoekende partijen naar een ander arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin deze heeft geoordeeld dat een arts-adviseur generalist de gespecialiseerde

arts van de verzoekende partij, die stelde dat er medische contra-indicaties zijn bij een terugkeer naar het land van herkomst, niet kon tegenspreken door op algemene wijze te verwijzen naar bestaande therapieën zonder na te gaan of deze in het concrete geval van de verzoekende partij van toepassing waren. In het thans bestreden arrest gaat de Raad niet in op de juridische redenering en stelt hij louter dat arresten in de Belgische rechtsorde geen precedentswaarde hebben en dat elke zaak bijgevolg op zijn eigen merites moet worden beoordeeld. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen miskent het principe van de bewijskracht der stukken, aangezien de verzoekende partijen zich niet beriepen op de precedentswaarde van het aangehaalde arrest, maar wezen op de juridische redenering erin.

8. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoekende partijen het middel.

Wat het eerste middelonderdeel betreft, voegen zij toe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet heeft geantwoord op het middel zoals ontwikkeld in het oorspronkelijk verzoekschrift, zelfs niet op impliciete wijze, door te stellen dat zij geen belang hebben bij het middel. Verder stellen de verzoekende partijen dat de rechter in vreemdelingenzaken wel rekening heeft gehouden met het medisch attest, maar wordt in het voorliggend beroep gehekeld dat de conclusies die door de rechter in vreemdelingenzaken werden getrokken uit het medisch attest, niet compatibel zijn met de inhoud ervan.

Wat het tweede middelonderdeel betreft, voegen zij toe dat het behouden blijven van de conclusie van punt 2.2.3 geen antwoord vormt op het argument dat zij in het aanvankelijk verzoekschrift hadden ingeroepen, aangezien er geen motivering ontwikkeld werd waaruit zou blijken waarom het ingeroepen arrest niet in overweging werd genomen en dezelfde conclusie behouden blijft. Er werd geen afdoende onderzoek naar het ingeroepen argument gedaan.

Beoordeling

9. In het bestreden arrest overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer het volgende:

> "2.2.3. In een eerste onderdeel verwijst de verzoekende partij naar het attest van dokter C.B. van 30 oktober 2020. De verzoekende partij stelt dat zowel deze dokter als de arts-adviseur niet gekwalificeerd zijn om haar psychiater tegen te spreken. De arts-adviseur is een generalist en dokter C.B. is een chirurg. Zij verwijt minstens de arts-adviseur niet uit te leggen waarom de algemene bewoordingen, met name dat een PTSS-behandeling beter verricht wordt in het herkomstland, op de verzoekende partij ook van toepassing is.
> De verzoekende partij toont haar belang bij deze grief niet aan.
> Immers werd nagegaan of de medische zorgen die de verzoekende partij nodig heeft beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland en werd er rekening gehouden met de inhoud van de medische attesten die de verzoekende partij voorlegde.
> Waar de verzoekende partij het gebrek aan specialisatie van de arts-adviseur verwijt (hij is geen psychiater) of die specialisatie niet meldt, merkt de Raad op dat artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet geenszins vereist dat de arts-adviseur een specialist moet zijn of enige hoedanigheid in die zin moet melden. Verzoekende partij verduidelijkt niet op basis van welke wettelijke bepaling dit vereist zou zijn. De arts-adviseur moet niet van een bijzondere expertise blijk geven om de ingediende medische attesten te beoordelen. Evenmin is hij verplicht zich met een gespecialiseerd arts in verbinding te stellen omdat een standaard medisch getuigschrift is opgesteld door een geneesheer-specialist. De Raad verwijst naar het arrest van de Raad van State van 6 november 2013 met nummer 225.353.
> Dit arrest motiveert: […].
> Verder wijst de Raad erop dat artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet slechts voorziet dat wordt nagegaan of een vreemdeling kan terugreizen naar zijn land van herkomst zonder dat zijn leven of fysieke integriteit hierdoor in het gedrang komt en of deze vreemdeling in dat land niet dreigt in een onmenselijke of vernederende situatie terecht te komen ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling. De ambtenaar-geneesheer dient bijgevolg inderdaad niet na te gaan of een vreemdeling die verzoekt om op medische gronden tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, kan genieten van een medische zorgverstrekking of opvolging die van eenzelfde kwalitatief niveau is als dat in België, of even snel en eenvoudig, als dat het geval is in België, kan opgestart worden, doch slechts of een adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk is.
> Verder volstaat de vaststelling dat de arts-adviseur heeft onderzocht of een behandeling voor PTSS voorhanden en toegankelijk is in het herkomstland.
> Noch artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, noch de formelemotiveringsplicht zijn geschonden.

Het eerste onderdeel is ongegrond.

2.2.4. In een tweede onderdeel van het tweede middel verwijzen de verzoekende partijen uitsluitend naar arrest nr. 93 413 van 13 december 2012 van de Raad [voor Vreemdelingenbetwistingen], op grond waarvan zij meent dat de bestreden beslissing moet worden nietig verklaard.

De Raad wijst erop dat in de Belgische rechtsorde arresten geen precedentswaarde kennen en dat elke zaak op zijn eigen merites moet worden beoordeeld. De conclusie van punt 2.2.3. blijft behouden.

2.2.5. In een derde onderdeel van het tweede middel herhaalt de verzoekende partij dat dokter D. attesteerde dat een terugkeer naar het herkomstland een contra-indicatie is voor haar medische problemen en dat geen adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het herkomstland. Zij stelt dat zij zeker niet beter behandeld wordt in het herkomstland. De Raad verwijst naar punt 2.2.3. waar uiteengezet werd dat artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet niet vereist dat eenzelfde kwaliteit van behandeling van de medische noden in het herkomstland voorhanden is. Het gaat er niet om of een zekere behandeling al dan niet beter is in België dan in het herkomstland. Met dit betoog weerlegt de verzoekende partij niet de gedane opzoekingen, vermeld in het medisch advies van de arts-adviseur en waaruit blijkt dat de behandeling van de medische noden van de verzoekende partij toegankelijk en beschikbaar is in het herkomstland.

Ook het derde onderdeel mist grond.

[…]

2.2.8. In een zesde onderdeel verwijst de verzoekende partij nog naar het arrest Paposhvili t. België van 13 december 2016 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). De verzoekende partij meent dat het hoger belang van de minderjarige kinderen niet in overweging werd genomen, rekening houdend met de mentale problemen van de verzoekende partij zelf. Zij voert de schending van artikel 3 van het EVRM aan, naast de schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad voorts op dat dit artikel wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekende partij kan daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen […]. De bepalingen van het Kinderrechtenverdrag hebben ook niet tot gevolg dat de bepalingen van de Vreemdelingenwet hun geldingskracht zouden verliezen. Verzoekende partij toont met haar betoog daarenboven ook niet aan op welke manier de belangen van de minderjarige kinderen door de bestreden beslissing geschonden worden.

[…]

> De verzoekende partij weerlegt niet de opzoekingen van de arts-adviseur over de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgverlening die zij behoeft, en maakt dus geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk. De arts-adviseur heeft na onderzoek geoordeeld dat de aandoeningen van de verzoekende partij in het herkomstland beschikbaar en toegankelijk zijn (zie hoger wat de beschikbaarheid betreft: de MedCOI-documenten). De verzoekende partij gaat voorbij aan de volgende motieven in het medisch advies wat de toegankelijkheid betreft:
> […]
> De verwerende partij heeft aldus wel degelijk het nodige onderzoek verricht om het risico, zoals vervat in artikel 3 van het EVRM, na te gaan.
> […]".

10. De bij artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en bij artikel 39/65 van de vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren, heeft het karakter van een vormvereiste met beperkte draagwijdte. Een uitspraak is gemotiveerd wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet – al waren ze verkeerd of onwettig – die hem ertoe brengen zijn beslissing te nemen. Bij de beoordeling of artikel 149 van de Grondwet werd nageleefd, is bijgevolg niet de vraag aan de orde of in de beslissing een verkeerde beoordeling van de feitelijke gegevens is uitgedrukt. Het gaat er dan ook niet om of de motivering omstandig of juist is. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van artikel 149 van de Grondwet. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

11. De verzoekende partijen tonen niet aan dat er sprake is van een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven. De verzoekende partijen leveren feitelijke en juridische kritiek op

de inhoud van de motieven van het bestreden arrest, zodat geen schending van artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de vreemdelingenwet voorligt.

Evenmin tonen de verzoekende partijen aan dat er sprake is van een verkeerde gevolgtrekking in rechte, die een schending van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet uitmaakt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt op wettige wijze dat "artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet geenszins vereist dat de arts-adviseur een specialist moet zijn of enige hoedanigheid in die zin moet melden" en dat de arts-adviseur "niet van een bijzondere expertise blijk [moet] geven om de ingediende medische attesten te beoordelen". Verder wijst de Raad er terecht op dat de ambtenaar-geneesheer in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet niet moet nagaan "of een vreemdeling die verzoekt om op medische gronden tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, kan genieten van een medische zorgverstrekking of opvolging die van eenzelfde kwalitatief niveau is als dat in België, of even snel en eenvoudig, als dat het geval is in België, kan opgestart worden", maar dat hij integendeel er slechts toe gehouden is na te gaan "of een adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk is" en dat de vaststelling volstaat "dat de arts-adviseur heeft onderzocht of een behandeling voor PTSS voorhanden en toegankelijk is in het herkomstland". Die laatste overwegingen impliceren tevens de vaststelling, door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat in de gegeven omstandigheden een verdere motivering door de arts-adviseur niet vereist was. Het komt voorts niet aan de Raad van State als cassatierechter toe het afdoende karakter van de motivering door de arts-adviseur, waarop de beslissing van de verwerende partij is gesteund, opnieuw te beoordelen.

12. Met het betoog dat "de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest het principe van de bewijskracht der stukken heeft geschonden gelet op het feit dat de middelen van het verzoekschrift zijn vervormd en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet genoegzaam op deze middelen heeft geantwoord", maken de verzoekende partijen geen schending van de bewijskracht van die stukken aannemelijk. Die kritiek houdt veeleer verband met de juridische motiveringsplicht. In de memorie van wederantwoord stellen de

verzoekende partijen nog dat de rechter de inhoud van het medisch attest miskent en eruit conclusies trekt die niet compatibel zijn met de inhoud ervan. De verzoekende partijen laten na concreet aan te tonen waar in het bestreden arrest welke inhoud van het medisch getuigschrift precies wordt miskend of welke conclusies in het bestreden arrest worden getrokken uit het medisch getuigschrift die niet compatibel zijn met de inhoud ervan.

13. Het eerste middelonderdeel is ongegrond.

14. Wat betreft het tweede middelonderdeel maken de verzoekende partijen de aangevoerde miskenning van de bewijskracht der stukken niet aannemelijk. De verzoekende partijen tonen immers niet aan waar het bestreden arrest het aangehaalde arrest nr. 93.413 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 13 december 2012 of de erin opgenomen juridische redenering zou doen liegen.

Waar de verzoekende partijen aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijten niet te zijn ingegaan op de juridische redenering in het aangehaalde precedent en betogen dat hij zich niet kon beperken, zonder bijkomende motivering, tot een loutere verwijzing naar het feit dat er in de Belgische rechtsorde geen precedentswaarde bestaat, blijkt hun kritiek veeleer betrekking te hebben op de juridische motiveringsplicht. Die kritiek mist bovendien feitelijke grondslag, vermits de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet heeft beperkt tot de loutere verwijzing naar het ontbreken van precedentswaarde van de rechtspraak, maar tevens heeft overwogen dat de “conclusie van punt 2.2.3.” behouden blijft. Anders dan de verzoekende partijen dit zien, moet niet worden gemotiveerd waarom het ingeroepen arrest niet in overweging wordt genomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aangeduid op grond van welke motieven hij tot de huidige oplossing is gekomen, meer bepaald de motieven uiteengezet onder punt 2.2.3 van het bestreden arrest. Dit volstaat in het licht van de juridische motiveringsverplichting. Een schending van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet wordt niet concreet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middelonderdeel is ongegrond.

15. Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

16. Een tweede middel wordt genomen uit de schending van de artikelen 9*ter* en 39/65 van de vreemdelingenwet en van de bewijskracht der stukken, vervat in de artikelen 8.11, 8.17 en 8.23 van het Burgerlijk Wetboek.

17. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verdraait volgens de verzoekende partijen de argumentatie opgeworpen in het verzoekschrift, door uit een onvolledige lezing ervan af te leiden dat de verzoekende partijen het verschil in kwaliteit van behandeling in België en Bangladesh hekelen. De verzoekende partijen stelden in het verzoekschrift dat het onjuist is dat zij beter behandeld kunnen worden in Bangladesh omdat er geen adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk is. Zij kaartten de afwezigheid van een adequate behandeling aan en stelden niet dat de behandeling van mindere kwaliteit is.

De overweging dat artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet niet vereist dat eenzelfde kwaliteit van medische zorgen voorhanden is in het herkomstland en dat het er niet om gaat of een behandeling al dan niet beter is in België, is in strijd met het verzoekschrift waaruit blijkt dat de verzoekende partijen zich niet beroepen op het verschil in kwaliteit van de behandeling, maar wel stellen dat er geen adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst voor hun specifieke geval.

Daarnaast schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de juridische motiveringsplicht waar hij niet antwoordt op het betoog dat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

18. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoekende partijen hun standpunt. De verzoekende partijen voegen daaraan toe dat de verwerende partij naar een geïsoleerd onderdeel van het oorspronkelijk verzoekschrift verwijst en het argument van de verzoekende partijen verdraait door het iets te doen zeggen dat niet is. Als antwoord op wat de arts-adviseur had geschreven, stelde eerste verzoekster dat in haar geval niet vaststond dat ze beter behandeld zou worden in Bangladesh aangezien ze inriep dat er geen adequate behandeling beschikbaar of toegankelijk was.

De verwerende partij betwist nog het belang van de verzoekende partijen bij deze kritiek, terwijl de kritiek er net in bestaat te stellen dat er geen adequate behandeling beschikbaar of toegankelijk is in het land van herkomst, aangezien de psychiater uitlegt dat een terugkeer gecontra-indiceerd is.

Beoordeling

19. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest onderzocht of er een adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het herkomstland. Meer bepaald heeft de Raad geoordeeld dat de “arts-adviseur […] na onderzoek [heeft] geoordeeld dat de aandoeningen van de verzoekende partij in het herkomstland beschikbaar en toegankelijk zijn” en dat de “verzoekende partij […] niet de opzoekingen [weerlegt] van de arts-adviseur over de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgverlening die zij behoeft”. De Raad verwijst vervolgens naar de MedCOI-documenten voor wat betreft de beschikbaarheid, en geeft, wat de toegankelijkheid van de behandeling betreft, de motieven in het medisch advies weer waaraan de verzoekende partijen volgens hem voorbijgaan. Aangezien door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hoe dan ook is onderzocht of er in het herkomstland een adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk is, is de kwestie of de verzoekende partijen al dan niet hebben beweerd dat zij daar zeker niet beter konden worden behandeld, maar wel dat er

geen adequate behandeling voorhanden is, van geen tel en hebben de verzoekende partijen geen belang bij hun kritiek.

20. Het tweede middel is onontvankelijk bij gebrek aan belang.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

21. In een derde middel, dat twee onderdelen omvat, wordt de schending aangevoerd van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) in samenhang met artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: IVRK), artikel 149 van de Grondwet, de artikelen 9*ter* en 39/65 van de vreemdelingenwet, alsook van de bewijskracht der stukken, vervat in de artikelen 8.11, 8.17 en 8.23 van het Burgerlijk Wetboek.

In het eerste middelonderdeel betogen de verzoekende partijen dat er in het bestreden arrest ten onrechte van uit wordt gegaan dat zij een autonome schending inroepen van artikel 3 van het IVRK. Uit de lezing van het aangevoerde middel blijkt duidelijk dat het hoger belang van het kind ingeroepen wordt in het kader van artikel 3 van het EVRM.

In het tweede middelonderdeel zetten de verzoekende partijen uiteen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest stelt dat het hoger belang van het kind niet getoetst moet worden omdat het als afzonderlijk artikel wordt ingeroepen. Het EHRM oordeelde in een arrest van 3 oktober 2014 (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland) dat het hoger belang van het kind mee in overweging genomen moet worden bij de toetsing van een eventuele schending van artikel 8 EVRM. In een ander arrest van 9 februari 2021 (EHRM 9 februari 2021, nr. 40591/11, N.Ç/Turkije) oordeelde het EHRM dat het hoger belang van het kind mee in overweging moet worden genomen bij de toetsing van een eventuele schending van de artikelen 3 en 8 van

het EVRM. Uit die arresten blijkt dat een toetsing van artikel 3 van het EVRM ook een toetsing van het hoger belang van het kind inhoudt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen antwoordt niet genoegzaam op het middel door te stellen dat artikel 3 van het IVRK niet op zichzelf getoetst kan worden.

22. De verzoekende partijen hernemen de uiteenzetting uit het verzoekschrift. Zij voegen daaraan toe dat ze belang hebben bij de geuite kritiek in die mate dat betwist wordt dat een adequate behandeling beschikbaar of toegankelijk is in het land van herkomst.

De ingeroepen arresten van het EHRM zijn te dezen niet rechtstreeks toepasselijk maar versterken het argument dat de rechten van het EVRM gelezen moeten worden in het licht van het IVRK. In het oorspronkelijk middel werd de schending ingeroepen van artikel 3 van het EVRM in het licht van artikel 3 van het IVRK. De rechter in vreemdelingenzaken kon dit argument niet verwerpen met de motivering dat de aangevoerde schending van artikel 3 van het IVRK op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

Beoordeling

23. Anders dan de verzoekende partijen het zien, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest niet gesteld dat het hoger belang van het kind niet getoetst moet worden. De Raad heeft wel gesteld dat de verzoekende partijen zich niet op rechtstreekse wijze op artikel 3 van het IVRK konden beroepen en heeft daarnaast overwogen dat de verzoekende partijen “daarenboven” niet aantonen “op welke manier de belangen van de minderjarige kinderen door de bestreden beslissing geschonden worden”. Daaruit blijkt dat de Raad zich rekenschap heeft gegeven van de belangen van de minderjarige kinderen van eerste verzoekster. Tevens heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat de verzoekende partijen “geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk” maken, vermits zij “de opzoekingen van de arts-adviseur over de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgverlening die zij

behoeft” niet weerleggen, alsook dat de verwerende partij “het nodige onderzoek verricht [heeft] om het risico, zoals vervat in artikel 3 van het EVRM, na te gaan”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aldus afdoende geantwoord op de door de verzoekende partijen aangevoerde grieven.

24. In zoverre de verzoekende partijen aanvoeren dat het bestreden arrest ten onrechte ervan uitgaat dat zij een autonome schending inroepen van artikel 3 van het IVRK, dient vastgesteld te worden dat zij geen belang hebben bij dit middelonderdeel. Het voordeel dat zou kunnen ontstaan door een gegrondverklaring van dit middel, zou in wezen erin bestaan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het hoger belang van het kind moet beoordelen, rekening houdend met de mentale problemen van eerste verzoekster. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft evenwel, na te hebben geoordeeld dat eerste verzoekster de rechtstreekse schending van artikel 3 IVRK niet dienstig kan inroepen, vastgesteld dat zij “daarenboven ook niet aan[toont] op welke manier de belangen van de minderjarige kinderen door de bestreden beslissing geschonden worden” en dat zij “niet de opzoekingen [weerlegt] van de arts-adviseur over de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgverlening die zij behoeft”. Aldus blijkt uit de beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat het hoger belang van de kinderen reeds in aanmerking is genomen en dat mede rekening is gehouden met de mentale problemen van de eerste verzoekende partij.

25. Het derde middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 600 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 154 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op twaalf februari tweeduizend vierentwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Frédéric Vanneste	staatsraad,

met bijstand van

Bart Tettelin,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Bart Tettelin **Carlo Adams**